

Játékbarlangok titkai.

— Leleplezett csalóbanda. —

(Saját tudósítónktól.) A baccarat-ban legalább csálni nem lehet: ez volt mindig a faucheuse, a nagy francia kaszálójáték hiveinek a főérve. És a jámbor áldozatok, akiket kifosztottak a zöld tablónál, a maguk pechét átkozták. Cikksorozatunkban pár nappal ezelőtt szótartottuk, hogy igenis lehet csálni a baccarat-nál is, hogy ismerünk konkrét eseteket, amelyek kétségtelenül igazolják állításunkat. Budapesten nem volt elég, hogy az uzsorapercentes pinka révén kizsebelték a játékosokat, egy jól szervezett, vakmerőn ügyes társaság geniális csalótrükköket is alkalmazott.

Az ügynek hallatlanul botrányos része most következik és ez valóban csak Budapesten történt meg azóta, hogy egy furfangos francia pincér, Marquet, kieszelte a faucheuse-t és Ostende koronáiban királya lett. Kártyacsalo akad mindenütt és grasszál, amíg le nem leplezik, nálunk is kipattant egy-két hírhedt affér; emlékezhetnek Dániel és Babó ügyeire, amelyek az Országos Kaszinóban derültek ki a néhai dr. Kosztka Emil után. Most azonban valósággal elszörnyeszítő fordulat tette speciálissá a leleplezést. Az erkölcsbírák, akik észrevették a sipistaságot, nem vitték nyilvánosságra a tapasztalataikat, sőt eltitkolták, mert pénzt kaptak érte.

Ez Pest!...

(A meghiusult csalótervek.)

A legújabb, frappánsul ügyes csaló-trükköt egy külföldi, németországi ember találta ki és akárcsak a legendás híró Garcia a montekarlói bankban, hatalmas vagyona akarta konvertálni nálunk az ötletét. Impozáns összeget sikerült is összeharócsolni, noha osztzkodott három magyar zsentlménnel.

Ez a német ur még tavaly, az ősz elején került Budapestre. Mint doctor philosophie, előkelő hírlapíró tünt fel. Reichenhallban megismerkedett az Operaház egyik művészeivel, aki évente ott nyaral és gyanútlanul beajánlotta redaktor-barátját az Otthon írók és hírlapírók körébe. Az elegáns, nyúlánk szerkesztő ur nem igen érintkezett újságírókkal, hanem inkább „civilekkel” és csakhamar összebarátkozott két ilyen férfival.

Tudni kell, hogy az Otthonban csak kisértő hazárdjáték folyik, amely szót se érdemel a többi nagy fosztogató-klubé mellett. A német jövevény

Iktatószám

Budapestre vonatkozó újságribb

Osztályozás

795

Szerző

Cím *Játékbarlangok titkai.*

Hely

Idő

"1913"

Forrás:

Pesti napló

Személy

Bp-
(Hely)

1913 11/20
(Idő)

(Köt. v. füz.)

Oldalsz.

Helyszám

epp ezt a szerény jeut akarta föllendíteni. Bizalmasan félrehívta a kör bérlőjét és így hochdeutscholt:

— Brillante Geschäft!... Van egy kitünő trükköm, amivel ezreket lehetne keresni.

— Halljuk, ha tisztességes...

— Was glauben Sie!... De pénz kell hozzá. Elárulom, ha fizet ötezer koronát.

A bérlő nem akart belemenni a gyanus üzletbe, a német puhítani kezdte, de hasztalanul. Sőt a bérlő rögtön gondoskodott arról, hogy eltávolítsák a doktor urat. Még pedig két barátjával együtt.

Ami az Otthonban nem sikerült, azt megpróbálták azután az Eötvös-utcai Sakk-otthonban. Itt a játékfelügyelőknek feltűnt, hogy a doktor ur egyik barátja roppantul föllicitálta a bankot, hogy ő keverhesse meg a kártya-paklit. De csak az első coup-t adta le s bár csak en carte volt (se nem nyert, se nem veszített) mégis retirált a bankár ur.

Viszont, amikor egy csomó kártyát a következő bankárok leadtak, a pakli közepén hirtelen nagy összeget tett egy-egy coup-ra a doktor ur, aki egyébként öt-tíz koronákat reszkírozott.

— Itt valami gyanus dolog történhetett, — mondta Halimay Elemér, az uszó-világbanok. — Vigyázni kell!

Nem tudták megállapítani, de a gyanu elég volt arra, hogy udvariasan kitesékeljék a német urat és társait.

(A Sakkszövetségben.)

A doktor ur nem esett kétségbe: van még elég klub Budapesten. Társaival együtt átvonult a Sakkszövetségbe, amelynek helyisége az Andrássy-ut és a Nagymező-utca sarkán van, az I. emeleten. Óriási összegeket nyertek ott. A többi közt egy Altmann nevű szerencsétlen embertől, akitől megirtuk egyik cikkünkben, hogy hatzser koronányi idegen pénzt vitt föl a játékbarlangba. Felesége a vesztes után fölment, kinos afért provokált, de a klubvezetők másnap önértetes hangon nyilatkoztak, hogy nem történt semmi visszaélés, sőt maga Altmann is bocsánatkérő nyiltterezéssel próbálta a dolgot elsimitani. Mert a pénzt vissza-kapta...

Ez csak egy kis eset volt a sok közül. Ma nem részletezzük a kifosztottak históriáját, csak azt hangsúlyozzuk, hogy csalóbanda összjátékával történt a legtöbb vesztes.

Kétféle trükkel dolgoztak a modern banditák. Az elsőt csupán ott alkalmazták, ahol a játékosok kevernek, a croupier nem. A bankárnak egyik cinkosa a pointeur-ök sorában ült, maga elé vett egy csomó kártyalapot, titokban úgy rakta össze, hogy néhány coup-t jól megjegyzett. A csomagot átadta a bankárnak, aki vigyázott, hogy azt ne keverje a többi laphoz. Mikor aztán a preparált coup-k következtek, gyönyörűen kihasználta azt a fört, hogy tudták: milyen lapok következnek.

Aki ismeri a baccarat-t, annak fölösleges részletezni a trükköt, a laikusnak pedig csak a játék szemléltető módszerével lehetne megmagyarázni. De nem is ez volt a főtrükkjük, akadt komplikáltabb és biztosabb fogásuk.

nyomatványok XX. csoport 32/a sz.

A legrégebb játékosok is abszolút „elismeréssel” szólnak a banditáknak következő trükkjéről, a maga nemében zseniális ötletnek mondják.

A két cinkostárs egyike már a játék elején, amikor még aránylag olcsón juthat a bankhoz, a szokott módon licitál a bankra, s megvásárolja a bankadás jogát. Következik ezután a négy vagy öt csomagból áll francia kártyáknak a játékosok részéről történő megkeverése. Az így megkevert kártyákat a bankárnak nyújtják át, akinek szintén joga van, sőt kötelessége is tetszése szerint utána keverni. Az utánakeverés rendszerint úgy történik, hogy a bankár egyes kártyákat a kártyacsomó közé kever. Ennek megtörténtével az egyik játékos két részre szedi a kártyacsomagot, miáltal a csomag hátulós része a vágás helyén előre kerül. A csaláznál a bankár utána keverése oly módon történik, hogy egyes kártyákat belekever a csomagba, közben egy-egy kártyalapot a kártyacsomag végére helyez. Ily módon lassanként tizenkét, tizenhat, esetleg husz vagy még több kártyalap egymás mellé kerül a kártyacsomag végére. Cinkostársak eközben észrevétlenül följegyzik a kártyacsomag végére egymás mellé kerülő kártyalapokat. Ideje van hozzá, mert a bankár-cinkostárs csak időközönként és lassan helyezi hátra az egyes lapokat.

Vegyünk egy képzelt esetet, amelynek a följegyzése így történik: k (káró) 6, c (coeur) 0, k 5, tr (treff) 0, tr 2, k 9, c 6, p (pikk) 8, c 2, k 2, tr 4, tr 6, p 0, p 2. (A szám mindenütt a kártya értékét jelenti.) Mindössze tehát tizennégy kártyalap, utolsónak a pikk kettős. A bankár ezután a kártyacsomagot átnyújtja az egyik játékosnak, aki az egész csomagot kettészeli. Ily módon az utolsó kártyalap, vagyis a pikk kettős a kettészelés helyére kerül s a játékos cinkostárs megfigyeli és megjegyzi magának, hogy körülbelül mely környékre került a pikk kettős kártya, mert amikor az mutatkozik, következik a csalók aratása. A bankár ugyanis a történetek után leadja az első coup-t s akár megnyeri azt, akár pedig elveszti, visszavonul a bankári székéből. Vesztes esetén a játék elején nem sokat kockáztatott, de meg azt is dus kamatokkal szerzi vissza, mint a következőkből kitétnik:

Az otthagytott csomagra csakhamar akad újabb vállalkozó, aki a bankot tovább adja. A két cinkostárs nyugodtan nézi, figyeli a játékot mindaddig, míg a pikk kettős kártya nem mutatkozik. Amikor a bankár ezt a kártyát is leadta, a két cinkostárs már ismeri az ezután következő tizenhárom kártyalapot, sőt már azt is tudja, hogy a következő coup-t a bankár nyeri meg a játékosokkal szemben. Vagyis a bankár leadja a játékosnak a pikk kettős után a következő pikk 0-t, magának veszi a treff 6-t, a játékosnak a treff 4-et, magának a káró 2-t. Az eredmény az, hogy a játékos kártyáinak értéke $0 + 4 = 4$; a bankár kártyáinak értéke $6 + 2 = 8$.

A bankár tehát nyert.

A két cinkos azonban azt is tudja, hogy a következő két coup-t a játékosok nyerik meg s most jön az ő aratásuk. Mintha ötletszerűen történék, egy nagy csomó összegyűrt bankjegyet dobna a játékosztalra, lehetőleg elrejtve a kisebb bankjegyek között az ezres bankókat. Ők már tudják, ugyanis, hogy a bankár a következő kártyákat adja le: a játékosnak a coeur 2-t, magának a pikk 8-t; a játékosnak a coeur 6-t, magának a káró 9-t. Az eredmény ez: a játékos javára $2 + 6 = 8$, a bankár javára $8 + 9 = 17$. A játékos tehát nyert. Az ezután következő coup eredménye lesz a fönti jegyzetek alapján: a játékos kapja a treff 2-t, a bankár a treff 0-t, a játékos a káró 5-t, a bankár a coeur 0-t. A játékosnak ezek szerint van $2 + 5 = 7$, a bankárnak $0 + 0 = 0$, leveszi tehát a következő kártyát, melyről már tudjuk, hogy az a káró 6-os, s így ismét csak a játékos nyert.

A csalóknak elég ez a két biztos coup, hogy a bankárt tönkretével, maguknak nagy nyereséget biztosítsanak.

A veleje ennek a trükknek egyszerűen az, hogy a cinkos az utolsó lapot jól megjegyzi (amit a bankár utoljára tett a pakli elé). Mert ha azt látja később, tudja, hogy most következik az aratás.

Csak annál az egy lapnál kellett a szint is megjegyezni, a többenél elég volt a számot, hogy kettős, hármas stb.

(A leleplezés.)

Mulatságos apró megfigyelésből indult ki az egész leleplezés.

Az egyik klubtagnak föltűnt, hogy a német ur folyton a nadrágja zsebében tartja a kezét és gyakran mozog a jobbkeze ott a zsebben.

Héjaszemmél figyelte tovább és lassanként rájött, hogy a zsebében ir. Egy kis jelzőlapra, ami kemény, fehér kártyalapocska, rövidre faragott ceruzával. De ennek a magyarázatát csak úgy kapta meg, hogy a bünszövetkezet egyik tagját megrövidítették, mire lármázni kezdett a mellékszobában s elárulta magát. Nyomban kitétték a klubból, de megbánták s ha már vissza nem vehették, tovább kapta a fizetést.

A német ur — vagy aki épp soron volt — a hátrarakott kártyalapokat jegyezte föl egy-egy számmal a nadrágzsebben. Minthogy pedig az ismert coup-k körülbelül a pakli közepén jöttek ki, volt rá ideje, hogy észrevétlenül kimenjen s megnézzék pontosan a sorrendet. Aztán visszatért, kellő időben megadta a vink-et s nyertek, mint a pinty.

Négy tagját ismerik eddig a ravasz ensemble-nek.

1. A német doktor, aki az egész trükköt idehozta és a bandát megszervezte.
2. Egy budapesti malom főtisztviselője, aki már az Otthon-Körben együtt próbálkozott a némettel.
3. Egy fővárosi magas, sovány professzor.
4. Egy színész, aki régebben katonatiszt volt és most jónevű tagja az egyik budapesti színháznak.

Amikor pedig ezeket az urakat leleplezték, a Sakkszövetségben megindult a puhítás, lefizették a jószemű amatőrdetektíveket — az egyik számalomból is belement a hallgatásba — és szabályszerű jegyzőkönyvet vettek föl, hogy nem történt csalás, hogy minden korrektül folyt le. És a banda tovább játszott.

Csakhogy az Otthon-Kör és Sakkotthon vezetőségét nem lehet megvesztegetni, a csalás kíséretéről tanuskodnak a két helyen, aminthogy a Sakkszövetségnek is lesz még tisztességes tagja, aki nem hallgat.

(Beleszól a rendőrség.)

A főkapitányság detektív-osztálya a Pesti Napló adatai nyomán szűkebbkörű vizsgálatot folytat és minden tisztességes újság szimpátiája kíséri ebben a nyomozásban. Napok óta kutatnak a Sakkszövetség helyiségében történt suskusok dolgában is. Ma épp a nyomozás érdekében nem közlünk egyes részleteket és neveket.

A bandavezér holnap reggel a rendőrségen lesz. Krecsányi Kálmán intézkedett már, hogy oda-kerüljön.